

Před natáčením první dětské role ve filmu Tetinka.

Ondřej Kepka, absolvent dvou vysokých uměleckých škol, má na svém kontě celou radu hereckých rolí a jako režisér a scenárista i více než dvacet profesionálních pořadů. Televizním divákům se však zapsal do paměti především jako Honzík ze seriálů Arabela.

VLADIMÍR ROGL

Kromě dalších aktivit v dabingu, rozhlase i různých nadacích se rovněž jako fotograf autorsky podílel na několika úspěšných knihách, které jsou beznadějně rozebrány. Na to, že vloni v září oslavil

movými rodiči jsem se setkával a setkávám dodnes. Vidám často i pana Brodského, protože jsme sousedé na chalupě. Co bylo pro mně teď velkou ranou, byl nečekaný odchod pana Širotky, který odešel v plné síle a plném tvůrčím elánu.

Kdo dal směr Vaším uměleckým začátkům? Rodina?

nout Dismannův dětský rozhlasový soubor, což je velká kapitola v mé rozhlasové práci. Víte, já velmi věřím na osud a myslím si, že to byla určitá osudová hra, když mne v šesti letech pan režisér Bělka obsadil do velmi těžké úlohy v inscenaci Tetinka, která mne nasměrovala do sféry dětského herce.

Snímek Václava Beneše z natáčení Kepkovy televizní inscenace „Dívka se zázračnou pamětí“ s Vlastimilem Brodským a Gabrielou Vránovou.

Třinácté komnaty Ondřeje Kepky

teprve třicátiny, je to docela slušně popsaná osobní karta. Vraťme se však přece jen k televizní Arabele.

Jistě nejsem první, kdo se vás zeptá na Honzíkovy vzpomínky...

Tu první Arabelu jsme točili před jedenadvaceti lety a stala se velkým splněným dětským snem, protože jsme se pohybovali v pohádkových rekvizitách a kostýmech, setkávali se s pohádkovými bytostmi a taky s řadou vynikajících kumštýřů ať už to byl Vladimír Menšík, Stella Zázvorková, Vlastík Brodský nebo kameraman Emil Širotek a režisér Václav Vorlíček. Ve druhé sérii, která se jmenovala Arabela se vrací aneb Rumburák králem říše pohádek a točila se začátkem devadesátých let, jsem hrál už jako dospělý a natáčení jsem vnímal profesionálně. Kromě těch, které jsem už jmenoval, bylo krásné setkání například s panem Labudou, který v první sérii nehrál.

Setkal jste se po letech třeba se svou partnerkou Mařenkou?

S Veronikou Týblovou, nyní Polívkovou, která hrála Mařenku v první části, jsme se sešli znovu až při natáčení dokumentu Osudy hvězd, který byl nedávno točen o mně. Setkání bylo velice příjemné a milé. Její pokračovatelkou ve druhé sérii byla moje spolužačka z divadelní fakulty, kolegyně a herečka a členka Národního divadla Hanka Ševčíková. Se svými fil-

Umělecké prostředí, ve kterém jsem se pohyboval díky mámě a strýci Jaroslavu, členům Divadla na Vinohradech, mne svým způsobem jistě ovlivnilo, ale rodina se mnou nikdy nemaniipulovala, ani mi v ničem nebránila a nechávala mě volně průběh Nemo-h u vš a k opo-me

Čím se nejvíce sám cítíte - hercem, režisérem nebo fotografem?

Svou duší jsem

Jak se vám spolupracuje s vlastní matkou - velkou herečkou Gabrielou Vránovou - ve filmu, který sám režirujete?

Poprvé jsme spolupracovali při mé absolventské baka-

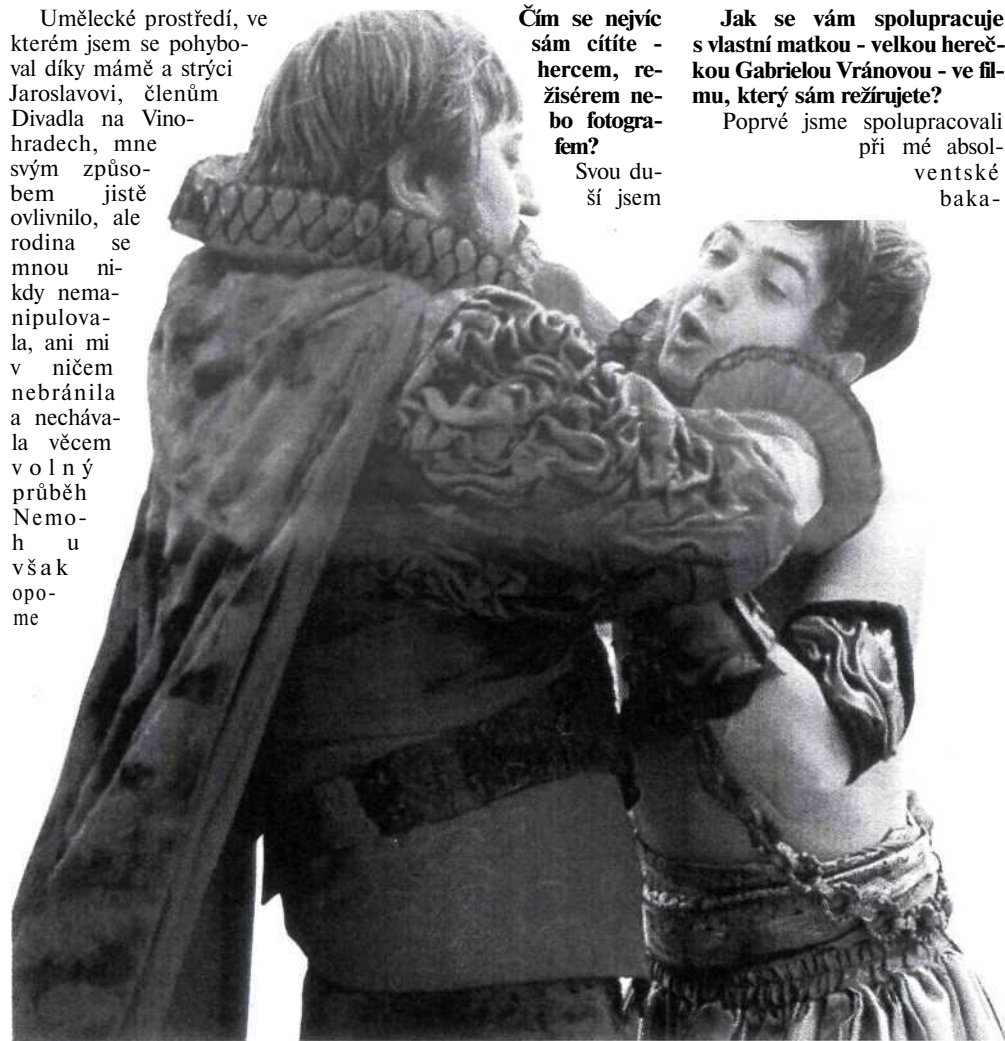
chtěl především dělat tvůrčí věci, ať už jsou to režijní projekty nebo i vlastní práce herecká, která mne čeká v příštím roce. Samozřejmě, že mám i své režijní plány, o kterých jsem si možná myslil po mém úspěšném startu ještě v dobách studií, že půjdou rychleji. Někdy mívám pocit, že člověk někde zbytečně ztrácí čas, ale to je osud, který to nějak nalinkuje. Hlavně mám velké přání, aby se lidem, jak odborníkům tak i laikům líbil můj celovečerní debut Spirála nenávisti, který bude mít premiéru na jaře.

Jak slavíte vánoce a Silvestra?

K vánocům nutně patří dárky a to je velké téma, ale my si je dáváme různé i v průběhu roku, takže nejsme tak zatíženi, abychom všechno koncentrovali jen do Štědrého večera nebo na narozeniny. Pravda ale je, že před prázdným stromkem nesedíme. Víte, Vánoce pro mne znamenají hodně a patří k velkým tradicím rodin obou rodičů. K vánocům mého dětství dlouho patřila babička i dědeček, kdy jsme se scházeli v Brně v mámině

rodině. To bývalo setkání generací, protože mámina rodina byla nesmírně se sdružující a já tam zažil několik sešlostí, které až připomínaly ty krásné Jakubkovy filmy. Sešlo se několik kolen, které se ani neznalo, ani jste nevěděli, kdo je kdo a poznával je jen podle podoby. To už bohužel není, ale ta atmosféra samozřejmě se přenesla dál a je i nadále přívětivá a rodinná. Je to čas, kdy se člověk zastavuje a zamýšlí, což je u mně provázáno i s nástupem nového roku. Je to i trochu nebezpečná doba, protože člověk rekapituluje a může docházet k určitým nostalgickým a depresivním náladám, když si říká, co se třeba nepovedlo a neodej Bůh, když se opravdu něco vážného v tom uplynulém roce stane. Nemám rád slavení Silvestra, kdy se musí všichni opít a považují organizované veselí za nejhorší tragedii, vždyť si můžeme svého silvestra udělat třeba v srpnu. Naopak mám rád takové oslavy lokální, jako je premiéra, dotočná, které patří k životu a není to pouhý formalismus.

Foto: archiv Ondřeje KEPKY

Finální scéna druhé části seriálu Arabela. Honzík přestrojený za pohádkového džma de-finitivně přemůže zlosyna Rumburaka v podání Jiřího Lábusa. Foto Jan KUDĚLA

Vánoční rozjímání se svou matkou - Gabrielou Vránovou

především herce, ale svým ráciem zase víc režiséra. To ráco herectví poněkud ubližuje a ta citovost zase naopak částečně ubližuje režii. Já jsem se narodil ve znamení vah, což znamená vyvažování těch věcí, které se neustále snažím hledat a nacházet. Čili - když dělám něčeho víc, toužím po tom druhém a naopak. To focení je zase úplně jiná estetická záležitost. Vydáním samostatné fotografické knihy jsem si pootevřel dvířka do takové určité komnaty, která je dána jiným předním fotografům. Desítky fotografií jsem už měl v několika knihách, ale nyní vychází kniha mých fotografií i mých průvodních textů. Velice si toho vážím a netajím se ani tím, že z ní mám velkánskou radost. Knihu jsme dlouho připravovali, dlouho se to zmítalo a mělo velké porodní bolesti, ale nicméně to nakonec spatřilo světlo světa.

Co to je za knihu?

Jsou to fotografie doplněné vzpomínkami a historkami herců, divadelníků, výtvarníků, muzikantů a filmařů s názvem Kumštýři na vodě, na které se mnou spolupracovala Světlana Plaňanská

lářské věci. Tvůj svět, kde hrála malou roli a pak při magisterské inscenaci povídky Daniely Fischerové Dívka se zázračnou pamětí, kde máma hrála mentálně zaostalou dívku Karličku, která však má geniální paměť. Jejím partnerem byl Vlastík Brodský. Spolupracuje se mi s mámou dobře. Na takové spolupráci je však nejhorší to, jak ji vnímá okolí, které si často předpojatě myslí, že se jedná o téměř rodinnou záležitost. Spolupracoval jsem i se svým strýcem Jaroslavem Kepkou a v obou případech, přestože je každý z nich úplně jiný, je jediná šance být absolutně profesionální a nezanášet jakékoliv vztahy do vlastní práce. Každý má svou roli a ani by to jinak nešlo. Říkal už na DAMU Boris Rössner, že jakmile se tahá kamarádství do práce, je to špatné.

Jaké máte další osobní a umělecké plány?

Všechno je relativní a relativní je i pojem úspěchu a neúspěchu. Je relativní především otázka uspokojení a štěstí. V určité fázi stačí někomu strašně málo k neštěstí a v jiné fázi velmi mnoho nestačí ke štěstí, takže je to velu složité. Já bych

Ondřej Kepka na snímku svého otce Jiřího Kepky v knize Kumštýři na vodě.